Política | Pep Martí i Vallverdú | Actualitzat el 13/09/2021 a les 20:00

Més taula que diàleg

«Quins incentius tindrà la Moncloa per fer gestos polítics envers Catalunya si els seus representants es barallen com gats en la vigília de la trobada?»

Passada la Diada i a pocs dies per la segona reunió de la taula de diàleg entre la Generalitat i el govern espanyol, fins al vespre d'aquest dilluns el president espanyol no ha anunciat que hi assistiria, i es desconeix encara el contingut de la trobada. No tant perquè la lletra petita de l'encontre es mantingui en un estat de discreció absoluta, sinó perquè cap partit és capaç d'evitar caure en un continu intercanvi de declaracions i contradeclaracions per no perdre espai per al relat propi.

El guió de cadascuna de les parts no destaca per la seva riquesa. Des de l'Estat, es repeteix l'afirmació que la Moncloa aposta per "l'agenda del retrobament", però es deixa clar de manera diàfana que de l'amnistia i l'autodeterminació, ni parlar-ne. Alhora, s'aprofita qualsevol episodi per recordar l'estret marge en què es vol situar un diàleg ara per ara més que incert. Ho hem vist amb el tema de l'aeroport, on l'executiu de Sánchez ha decidit paralitzar el projecte sense voluntat d'allargar el diàleg.

En la dura pugna pel relat dins del sobiranisme, la taula de diàleg s'ha convertit en arma llancívola entre ERC i Junts, que obliden sovint que comparteixen govern de coalició. Els arguments d'uns i altres tindran més o menys solidesa, però en optar per expressar-los en plaça pública sense miraments afebleixen extraordinàriament la part catalana de la taula. Quins incentius tindrà la Moncloa per fer gestos polítics envers Catalunya si els seus representants es barallen com gats en la vigília de l'encontre?

La Diada ha estat útil per demostrar que la causa de la sobirania i l'amnistia troben un ampli ressò ciutadà, i que les entitats cíviques mobilitzen un sector rellevant de l'opinió. Però sigui amb més o menys assistència, després de les Diades massives que s'han viscut, l'impacte que poden crear uns centenars de milers en la posició de l'adversari ha de ser forçosament limitat. Serveixen més per nodrir els ànims dels propis que en pressionar l'Estat.

Només una cohesió recuperada del bloc sobiranista introduiria un element nou en el terreny de joc. Seria un factor que, si més no, obligaria el govern de Pedro Sánchez a reavaluar la situació. No hi ha res a guanyar per Catalunya en un duel de tacticismes, tant de cara a l'interlocutor com en el si del sobiranisme. I cal ser exigents amb el lideratge polític. Insistir en el programa de màxims (referèndum i amnistia) entra dins de la lògica negociadora. Però deixar-se endur per l'afany deslegitimador del company de viatge sobiranista pot acabar fent inviables, no ja els objectius més ambiciosos, sinó ni tan sols les més petites conquestes.